

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	9Cdo/90/2023
Identifikačné číslo spisu:	6119300338
Dátum vydania rozhodnutia:	30.10.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Martin Holíč
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:6119300338.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobkyne obchodnej spoločnosti EOS KSI Slovensko, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 35 724 803, zastúpenej advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o., Bratislava, Prievozská 2, IČO: 53 255 739, proti žalovanému P. C., nar. XX. C. XXXX, S., M. J.. XXX/XXX, zastúpenému Advokátskou kanceláriou UHRINČAŤ - VAJDA s.r.o., Bratislava, Rybné námestie 1, IČO: 51 308 185, o zaplatenie 2.158,92 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 17Csp/119/2019, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 28. júla 2022 sp. zn. 17CoCsp/2/2022, takto

rozhodol:

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 28. júla 2022 sp. zn. 17CoCsp/2/2022 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trenčín (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom zo 14. októbra 2021 č.k. 17Csp/119/2019-160 výrokom I. uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 1.658,92 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 26,89 eura od 26. 07. 2016 do 11. 05. 2017, zo sumy 138,89 eura od 26. 08. 2016 do 11. 05. 2017, zo sumy 65,78 eura od 12. 05. 2017 do 19. 01. 2018, zo sumy 138,89 eura od 27. 09. 2016 do 19. 01. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 10. 2016 do 19. 01. 2018, zo sumy 93,56 eura od 20. 01. 2018 do 26. 03. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 11. 2016 do 26. 03. 2018, zo sumy 32,45 eura od 27. 03. 2018 do 14. 06. 2018, zo sumy 138,89 eura od 28. 12. 2016 do 14. 06. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 01. 2017 do 14. 06. 2018, zo sumy 110,23 eura od 15. 06. 2018 do 15. 10. 2018, zo sumy 138,89 eura od 28. 02. 2017 do 15. 10. 2018, zo sumy 138,89 eura od 28. 03. 2017 do 15. 10. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 04. 2017 do 15. 10. 2018, zo sumy 126,90 eura od 16. 10. 2018 do 25. 03. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 05. 2017 do 25. 03. 2019, zo sumy 138,89 eura od 27. 06. 2017 do 25. 03. 2019, zo sumy 104,68 eura od 26. 03. 2019 do 02. 05. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 07. 2017 do 02. 05. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 08. 2017 do 02. 05. 2019, zo sumy 82,46 eura od 03. 05. 2019 do 01. 07. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 09. 2017 do 01. 07. 2019, zo sumy 21,35 eura od 02. 07. 2019 do zaplatenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 10. 2017 do zaplatenia, zo sumy 138,89 eura od 28. 11. 2017 do zaplatenia, zo sumy 138,89 eura od 28. 12. 2017 do zaplatenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 01. 2018 do zaplatenia, zo sumy 138,89 eura

od 27. 02. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 27. 03. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 04. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 05. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 06. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 07. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 28. 08. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 09. 2018 do zaplattenia. Vo výroku II. súd žalobu vo zvyšnej časti zamietol a výrokom III. žalobcovi súd priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 51,92 %.

1.1. Rozhodoval na základe žaloby, ktorou sa pôvodný žalobca (Poštová banka a.s.) domáhal proti žalovanému zaplattenia sumy 2.158,92 eura s príslušenstvom na tom právnom základe, že dňa 16. 09. 2015 uzatvoril so žalovaným ako dlžníkom zmluvu o spotrebiteľskom úvere č. 1557447342, na základe ktorej poskytol žalovanému peňažné prostriedky v sume 5.000 eur, pričom žalovaný neplnil dlh riadne a včas podľa zmluvy, v dôsledku čoho pôvodný žalobca upozornil žalovaného na možné vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka a následne dňa 24. 10. 2016 vyhlásil úver za predčasne splatný. Súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že predmetná zmluva o úvere č. 1557447342 je spotrebiteľskou zmluvou na ktorú je potrebné aplikovať ustanovenia § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj špeciálnu úpravu podľa zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, či zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. V upomínacom konaní žalobca súhlasil s vydaním platobného rozkazu tak, že si neuplatnil úroky a poplatky, pričom následne žiadal iba o vrátenie istiny úveru vo výške 1.658,92 eura spolu s úrokom z omeškania. Súd sa vyporiadal s procesnou obranou žalovaného v podobe jeho námietok a argumentov a dospel k záveru, že medzi zmluvnými stranami bola uzatvorená platná zmluva o úvere. Súd nevzhliadol rozpor predmetnej zmluvy s dobrými mravmi. Medzi pôvodným žalobcom a žalovaným nebola nezhoda ohľadne určítosti pohľadávky, ktorá bola postúpená. Z predložených listín podľa súdu vyplývalo, že pôvodný žalobca ako banka upozornila žalovaného na jeho omeškanie so splácaním dlhu v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a výzvu žalovanému aj riadne doručila. Súd vyjadril názor, že za takúto výzvu je nakoniec možné považovať aj samotnú žalobu banky voči žalovanému. Ako dôvodnú vyhodnotil námietku žalovaného, že v danom prípade nedošlo k riadnemu a platnému vyhláseniu predčasnej splatnosti úveru pôvodným žalobcom, pretože dňa 24. 10. 2016, teda v čase vyhlásenia predčasnej splatnosti úveru, žalovaný nebol viac ako tri mesiace s omeškaním s úhradou splátky. Ku dňu 24. 10. 2016 mal žalovaný uhradiť celkovo čiastku 1.666,68 eura (12 x 138,89 eura) pričom žalovaný k 24. 10. 2016 uhradil celkovo 1.391,80 eura. Rozdiel medzi čiastkou, ktorá mala byť uhradená a reálne vykonanými úhradami žalovaným je 274,88 eura. Keďže splátka úveru istiny bola v sume 138,89 eura (bez úrokov a poplatkov, keďže úver je bezúročný a bezpoplatkový), tak žalovaný nebol v omeškaní viac ako 3 mesiace, resp. s viac ako tromi splátkami. Jednotlivé splátky úveru boli súdom určené v sume 138,89 eur, nakoľko úver je bezúročný a bezpoplatkový, čo v prípade istiny úveru vo výške 5.000 eur a 36 splátok tvorí jednu splátku v uvedenej výške 138,89 eura. Súd ďalej posúdil premlčanie uplatneného nároku. Žaloba pôvodného žalobcu bola podaná na súde dňa 28. 05. 2019. Splátky splatné do 25. 05. 2016 by tak podľa súdu boli premlčané. Súd však uviedol, že žalobca si uplatňuje iba sumu istiny a neuplatňuje si žiadnu premlčanú splátku. Podľa súdu nebolo možné ani aplikovať dĺžku premlčacej doby z bezdôvodného obohatenia, nakoľko súd nepovažoval listinu z 24. 10. 2016 za odstúpenie od úverovej zmluvy. Z vykonaného dokazovania súd dospel k záveru, že celkový dlh žalovaného na istine úveru je 1.658,92 eura. Podľa súdu sa žalovaný dostal do omeškania prvýkrát so zaplattením splátky splatnej dňa 25. 07. 2016, ktorú dovtedy zaplatil iba v sume 112 eur, pričom jej výška bola 138,89 eura. Žalovaný splácal dlh nepravidelne. Súd započítal platby žalovaného chronologicky na najstaršie splatné splátky úveru. Na základe toho potom súd uložil žalovanému aj zaplatiť úroky z omeškania z dlhu, splnením ktorého je v omeškaní, a to tak, že platby započítal na skôr splatnú splátku a ak platba nepokryla celú splátku istiny vo výške 138,89 eura, tak omeškanie trvalo až do najbližšej vykonanej platby. Žalobu v časti prevyšujúcej sumu 1.658,92 eura a uplatnených úrokov z omeškania zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 2 Civilného sporového poriadku tak, že žalobcovi priznal proti žalovanému náhradu trov konania v rozsahu 51,92 %.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie žalovaného proti rozsudku súdu prvej inštancie rozsudkom z 28. júla 2022 sp. zn. 17CoCsp/2/2022 rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku I. zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 1.658,92 eura spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 136,71 eura od 24. 10. 2016 do 10. 05. 2017, zo

sumy 36,71 eura od 11. 05. 2017 do 18. 01. 2018, zo sumy 138,89 eura od 24. 10. 2016 do 18. 01. 2017, zo sumy 138,89 eura od 26. 10. 2016 do 18. 01. 2018, zo sumy 64,49 eura od 19. 01. 2018 do 26. 03. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 11. 2016 do 25. 03. 2018, zo sumy 3,38 eura od 26. 03. 2018 do 14. 06. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 12. 2016 do 14. 06. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 01. 2017 do 13. 06. 2018, zo sumy 81,16 eura od 14. 06. 2017 do 15. 10. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 02. 2017 do 15. 10. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 03. 2017 do 15. 10. 2018, zo sumy 138,89 eura od 26. 04. 2017 do 14. 10. 2018, zo sumy 97,83 eura od 15. 10. 2018 do 25. 03. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 05. 2017 do 25. 03. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 06. 2017 do 24. 03. 2019, zo sumy 75,61 eura od 25. 03. 2019 do 02. 05. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 07. 2017 do 02. 05. 2019, zo sumy 138,89 eura od 25. 08. 2017 do 01. 05. 2019, zo sumy 53,39 eura od 02. 05. 2019 do 01. 07. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 09. 2017 do 01. 07. 2019, zo sumy 138,89 eura od 26. 10. 2017 do 31. 06. 2019, zo sumy 131,17 eura od 01. 07. 2019 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 11. 2017 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 12. 2017 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 01. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 02. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 03. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 04. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 05. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 06. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 07. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 08. 2018 do zaplattenia, zo sumy 138,89 eura od 26. 09. 2018 do zaplattenia. Výtkom II. žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania voči žalovanému v rozsahu 100%.

2.1. Žalovaný v podanom odvolaní namietal neexistenciu žalobcovej vecnej aktívnej legitimácie z dôvodu, že tomuto bola postúpená pohľadávka banky, avšak neboli splnené zákonné podmienky na postúpenie pohľadávky banky podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách (ďalej ako „zákon o bankách“). V tomto smere mal za to, že listinné dôkazy, a to výzvu na úhradu dlžnej sumy zo dňa 24. 10. 2016, upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru zo dňa 28. 09. 2016, predžalobnú výzvu zo dňa 21. 03. 2019, či samotnú žalobu, nie je možné považovať za písomnú výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, a teda žalobca nimi nepreukázal splnenie podmienok na postúpenie bankovej pohľadávky. Odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že vyššie uvedené námietky žalovaného nie sú dôvodné. Zákon č. 483/2001 Z. z. o bankách upravuje v prípade bankovej pohľadávky osobitné podmienky jej postúpenia v ustanovení § 92 ods. 8, ktorými sú preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi a dlžníkovo omeškanie dlhšie ako 90 dní, pričom predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka, alebo jej časť, ktorá je už splatná. Uvedené podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanému žalobcovi podľa ustanovenia § 92 ods. 8 o bankách splnené boli, ich splnenie bolo preukázané, zmluva o postúpení pohľadávok je platná a žalobca je podľa názoru odvolacieho súdu vo veci aktívne legitimovaným subjektom. Pokiaľ ide o listinu označenú ako „upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 28. 09. 2016, už tento právny úkon možno podľa odvolacieho súdu považovať za výzvu podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách. I keď neboli splnené podmienky na postup právneho predchodcu žalobcu podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že žalovaný v danom čase nebol v omeškaní viac ako 3 mesiace, súčasťou uvedenej listiny je aj výzva na úhradu dlhu žalovaného v lehote 15 dní po doručení výzvy. Rovnako tak listina „výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 24. 10. 2016, napriek tomu, že jej obsahom bol aj právny úkon zosplatenia úveru, ktorý bol posúdený ako neplatný (čo žalovaný v odvolaní nenamietal), obsahuje tiež aj výzvu na zaplattenie dlhu v lehote 10 dní od jej doručenia. Týmito výzvami bol tak žalovaný upozornený na omeškanie so splácaním dlhu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Právne úkony je potrebné posudzovať v zmysle ich obsahu bez ohľadu na ich označenie a nie je ani vylúčené, aby obsahom jednej listiny bolo aj niekoľko právnych úkonov, a teda právny úkon zosplatenia úveru a právny úkon výzvy na úhradu dlžnej sumy, ako v prípade listiny zo dňa 24. 10. 2016. Ako bolo už uvedené, predmetom postúpenia bankovej pohľadávky môže byť len pohľadávka alebo jej časť, ktorá je splatná. K postúpeniu pohľadávky z právneho predchodcu žalobcu (Poštová banka a.s.) na žalobcu došlo na základe zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 09. 04. 2020. Z predmetnej zmluvy o úvere č. 1557447342 zo dňa 16. 09. 2015 vyplýva, že termín konečnej splatnosti bol dohodnutý na deň 25. 09. 2018. Na žalobcu tak bola postúpená už splatná pohľadávka. Zákon o bankách v uvedenom ustanovení § 92 ods. 8 neupravuje podmienku postúpenia pohľadávky výzvu banky až potom, čo je pohľadávka alebo jej časť splatná. Nie je teda vylúčené, aby bol klient banky upozornený na omeškanie so splácaním dlhu aj pred samotnou splatnosťou pohľadávky. Námietka žalovaného o tom, že vyššie uvedené listiny nemožno považovať za

výzvu banky podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách z dôvodu, že tieto boli zaslané pred splatnosťou pohľadávky nebola dôvodná.

3. Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzoval z ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP. Navrhol, aby dovolací súd zrušil rozsudok odvolacieho súdu a konanie zastavil.

3.1. Žalovaný má za to, že predmetné dovolanie je prípustné s ohľadom na ust. § 421 ods. 1 písm. a) CSP, nakoľko odvolací súd sa pri riešení právnej otázky odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, poukazujúc na rozhodnutie sp.zn. 1Cdo/147/2017. V prvostupňovom, ako aj v odvolacom konaní žalovaný namietal skutočnosť, že žalobca nedisponuje aktívnou vecnou legitímáciou v konaní s ohľadom na absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky, a to s ohľadom na rozpor s kogentným ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v spojení s ust. § 17 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch. Ak je spotrebiteľský úver splatný v splátkach a banka alebo pobočka zahraničnej banky má záujem postúpiť pohľadávku postupníkovi, môže tak urobiť výhradne v prípade ak postupovaná pohľadávka je po konečnom termíne splatnosti spotrebiteľského úveru, alebo sa postupuje pohľadávka, ktorá sa stala splatnou pred termínom konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru; omeškanie klienta s plnením postupovanej pohľadávky trvá nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní; na zaplatenie omeškanej časti peňažného záväzku bol klient preukázateľne písomne vyzvaný. Listinné dôkazy, na ktoré sa odvoláva krajský súd vo svojom odôvodnení pri riešení otázky existencie aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je možné podľa názoru žalovaného považovať za písomnú výzvu v zmysle ust. 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a to z dôvodu, že: i) „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 24. 10. 2016, ktorá je zároveň oznámením o predčasnej splatnosti úveru obsahuje výzvu na zaplatenie dlžnej časti zosplateného úveru, pričom ako sa preukázalo v odvolacom konaní, tento právny úkon je neplatný z dôvodu jeho rozporu so zákonom, a teda žalovaný fakticky nemohol byť vyzvaný v roku 2016 na úhradu zostávajúcej časti úveru s ohľadom na jeho konečnú splatnosť, ktorá nastala až 25. 10. 2018, čo potvrdil sám Okresný ako aj Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia v tomto konaní. ii) „Upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 28. 09. 2016 predchádzalo „Výzve na úhradu dlžnej sumy“, pričom deklarované omeškanie malo byť v celkovej výške 857,92 eura. Uvedená suma zahrňovala neoprávnený nárok procesného predchodcu žalobcu v časti úrokov a poplatkov, pričom v oprávnenom rozsahu bola uhradená zo strany žalovaného v roku 2016, a teda žalovaný s jej úhradou v dobe postúpenia pohľadávky nebol v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní. S ohľadom na uvedené má žalovaný za to, že v odvolacom konaní nebolo preukázané, že by žalobca, prípadne právny a procesný predchodca žalobcu (Poštová banka a.s.), prípadne jej právny zástupca, písomne vyzval žalovaného na zaplatenie dlžnej sumy po konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a zároveň pred postúpením predmetnej pohľadávky postupníkovi, a teda po 25. 10. 2018. Zároveň žalovaný poukazuje na skutočnosť, že splatná časť úveru, s ktorou bol žalovaný v omeškaní v dobe doručenia „Výzvy na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 24. 10. 2016 ako aj „Upozornenia na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 28. 09. 2016, bola žalovaným uhradená v priebehu rokov 2016 a 2017, a teda pre uzatvorením samotnej zmluvy o postúpení pohľadávky medzi postupcom a žalobcom.

4. Žalobkyňa sa k dovolaniu žalovaného nevyjadрила.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu - žalobkyňa, v neprospech ktorej bolo rozhodnuté, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, skúmal prípustnosť dovolania bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP), dospel k záveru, že dovolanie podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP je nielen prípustné ale aj dôvodné.

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

7. Z hľadiska ústavného aspektu treba rešpektovať právomoc najvyššieho súdu ústavne konformným

spôsobom vymedzovať si prípustnosť vecí v konaní o dovolaní a vychádzať z toho, že v prvom rade je vecou najvyššieho súdu určovať si koncepciu interpretácie prípustnosti mimoriadnych opravných prostriedkov, a to za predpokladu, že táto nie je nepriateľská z hľadiska ochrany základných práv a slobôd.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami, ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu z akýchkoľvek dôvodov a hľadísk.

9. O všetkých mimoriadnych opravných prostriedkoch platí, že narušenie princípu právnej istoty strán, ktorých právna vec bola právoplatne skončená, musí byť vyvážené sprísnenými a jasne čitateľnými podmienkami prípustnosti. Právnu úpravu dovolania, ktorá stanovuje podmienky, za ktorých môže byť výnimočne prelomená záväznosť už právoplatného rozhodnutia, nemožno interpretovať bezbreho; namiesto je skôr zdržanlivý (uvážený) prístup.

10. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých môže súd konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania, vrátane dovolacieho konania. Na týchto záveroch zotrúva aj súčasná rozhodovacia prax najvyššieho súdu.

11. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je poskytnúť uplatňovanému právu súdnu ochranu, avšak len za predpokladu, že sú splnené procesné podmienky súdneho konania (viď napr. rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 80/09, II. ÚS 79/08, IV. ÚS 476/2012). Dovolací súd preto pristupuje k podanému dovolaniu tak, že najskôr skúma, či je procesne prípustné; k posúdeniu opodstatnenosti dovolania (t. j. posúdeniu, či je v ňom opodstatnene uplatnený dovolací dôvod) sa dovolací súd dostáva len v prípade prijatia záveru, že dovolanie je prípustné. Dovolanie je prípustné, ak jeho prípustnosť vyplýva z ustanovenia § 420 CSP alebo § 421 CSP. Dôvody zakladajúce prípustnosť dovolania treba dôsledne odlišovať od dôvodov, ktoré zakladajú opodstatnenosť dovolania. Opodstatnené (dôvodné) je také prípustné dovolanie, v ktorom je oprávnene uplatnený dovolací dôvod. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). V prípade dovolania prípustného podľa § 420 CSP je dovolacím dôvodom procesná vada zmätočnosti uvedená v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP), v prípade dovolania, ktoré je prípustné podľa § 421 ods. 1 CSP, je dovolacím dôvodom nesprávne právne posúdenie veci (§ 432 ods. 1 CSP).

12. Dovolateľ v dovolaní namietal výlučne nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

13. Podľa § 421 ods. 1 CSP je dovolanie prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

14. Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

15. K posúdeniu dôvodnosti dovolania (či dovolateľom napadnuté rozhodnutie skutočne spočíva na nesprávnom právnom posúdení) môže dovolací súd pristúpiť len po prijatí záveru o prípustnosti

dovolania. Právna úprava dovolacieho konania obsiahnutá v CSP (podobne ako predchádzajúca právna úprava, pozn.) dôsledne odlišuje prípustnosť a dôvodnosť dovolania.

16. Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. a) až c) CSP, musí mať zreteľné charakteristické znaky. Predovšetkým musí ísť o otázku právnú (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie tohto ustanovenia vyplýva, že má ísť o otázku riešenú odvolacím súdom a to buď o otázku hmotnoprávnú (ktorá sa odvíja od interpretácie napríklad Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), alebo o procesnoprávnú (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení).

17. Pre právnú otázku, ktorú má na mysli § 421 ods. 1 písm. a) CSP, je charakteristický odklon jej riešenia, ktorý zvolil odvolací súd, od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu. Ide tu teda o situáciu, v ktorej sa už rozhodovanie senátov dovolacieho súdu ustálilo na určitom riešení právnej otázky, odvolací súd sa však svojím rozhodnutím odklonil od „ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu“. Ustálenú rozhodovaciu prax dovolacieho súdu vyjadrujú predovšetkým stanoviská alebo rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré sú (ako judikáty) publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky. Do tohto pojmu však možno zaradiť aj prax vyjadrenú opakovane vo viacerých nepublikovaných rozhodnutiach najvyššieho súdu alebo dokonca aj v jednotlivom, dosiaľ nepublikovanom rozhodnutí, pokiaľ niektoré neskôr vydané (nepublikované) rozhodnutia najvyššieho súdu názory obsiahnuté v skoršom rozhodnutí nespochybnil, prípadne tieto názory akceptovali a z hľadiska vecného na ne nadviazali (3Cdo/6/2017, 6Cdo/21/2017).

17.1. V dovolaní, ktorého prípustnosť sa vyvodzuje z § 421 ods. 1 písm. a) CSP, by mal dovolateľ: a/ konkretizovať právnú otázku riešenú odvolacím súdom a uviesť, ako ju riešil odvolací súd, b/ vysvetliť, v čom sa riešenie právnej otázky odvolacím súdom odklonilo od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ uviesť, ako mala byť táto otázka správne riešená (k tomu pozri napr. rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3Cdo/6/2017; podobne tiež napr. 4Cdo/95/2017 a 7Cdo/140/2017).

17.2. Bez konkretizovania podstaty odklonu odvolacieho súdu od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu nemôže najvyšší súd pristúpiť k posudzovaniu všetkých procesnoprávných a hmotnoprávných otázok, ktoré pred ním riešili prvoinštančný a odvolací súd a v súvislosti s tým nahrádzať aktivitu dovolateľa, resp. advokáta, ktorý spísal dovolanie a zastupuje dovolateľa. V rozhodovacej praxi dovolacieho súdu je tiež ustálený názor, v zmysle ktorého sama polemika dovolateľa s právnymi závermi odvolacieho súdu, prosté spochybňovanie správnosti jeho rozhodnutia alebo len kritika toho, ako odvolací súd pristupoval k riešeniu niektorého problému, významovo nezodpovedajú kritériu uvedenému v ustanovení § 421 ods. 1 písm. a) CSP.

18. Zhrnúc vyššie uvedené, z hľadiska prípustnosti dovolania v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP je relevantná len taká otázka, ktorá kumulatívne vykazuje všetky nižšie uvedené znaky: a/ musí ísť o otázku riešenú odvolacím súdom, ktorá je buď hmotnoprávneho alebo procesnoprávneho charakteru, b/ spôsob jej vyriešenia odvolacím súdom zakladá "odklon" od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, c/ odvolací súd na jej riešení založil svoje rozhodnutie, d/ uvedená otázka musí byť procesnou stranou nastolená v dovolaní, e/ vždy musí ísť o otázku právnú, nie skutkovú; ak niektorý z týchto znakov chýba, dovolanie nie je podľa § 421 ods. 1 písm. a) CSP prípustné (k tomu pozri R 1/2018).

19. Predmetom dovolacieho prieskumu bolo posúdenie dôvodnosti uplatneného dovolacieho dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. a) CSP s vymedzením právnej otázky dovolateľa, aký úkon/výzvu banky je možné považovať za písomnú výzvu banky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách.

20. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, a preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachováva všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým

prejavia v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné.

21. Podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách (účinného v čase postúpenia uplatnenej pohľadávky, pozn.), ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len „postupník“), aj bez súhlasu klienta; týmto nie sú dotknuté pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o spotrebiteľskom úvere podľa osobitného predpisu ani pravidlá pre postupovanie pohľadávok zo zmlúv o úveroch na bývanie podľa osobitného predpisu. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

22. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškaní. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa priečilo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou.

23. Rozhodnutie najvyššieho súdu z 24. apríla 2018 sp. zn. 1Cdo/147/2017 publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí všeobecných súdov Slovenskej republiky ako R 60/2018 jednoznačne určilo, že zákon č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. Pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona musí banka a/ písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže uplynutím uvedených 90 dní pohľadávku postúpiť. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 OZ pre rozpor so zákonom (nasledované ďalej v rozhodovacej činnosti napr. v rozhodnutiach sp. zn. 7Cdo/26/2017, 4Cdo/83/2021, 5Cdo/36/2020, 4Cdo/162/2020).

24. Vyššie uvedené sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je vo vzťahu k

Občianskemu zákonníku špeciálnym predpisom. Len v prípade, ak by tieto podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt neboli splnené, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/zakázané a len v takom prípade by išlo o neplatný právny úkon v zmysle § 39 OZ.

25. Inak povedané, citované ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách dovoľuje banke postúpiť jej pohľadávky voči klientovi za splnenia určitých podmienok. Predpokladom postupiteľnosti pohľadávky banky na inú osobu v zmysle citovaného ustanovenia je, aby bol ohľadom tejto pohľadávky klient v omeškaní aspoň 90 dní a aby ho banka na jej splnenie písomne vyzvala. Ak tieto predpoklady nie sú splnené, pohľadávka banky nie je postupiteľná. Ak určitá pohľadávka nie je postupiteľná (teda jej postúpenie je objektívne neprípustné, zakázané), potom jej „postúpenie“ je svojím obsahom a účelom v priamom rozpore so zákonom a ako také je neplatné v zmysle § 39 OZ, a to nielen medzi stranami zmluvy o postúpení, ale aj navonok, voči dlžníkovi.

26. Primárnym právnym problémom v prejednávanej veci je posúdenie (ne)platnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 OZ, pretože od tejto skutočnosti sa odvíja aktívna vecná legitimácia žalobkyne. Rozhodujúcim je teda posúdenie, aké podmienky musia byť splnené, aby došlo k platnému postúpeniu pohľadávky banky voči žalovanému na základe zmluvy o postúpení pohľadávok, keď je zrejmé, že ich nedodržanie je sankcionované absolútnou neplatnosťou tohto právneho úkonu pre rozpor so zákonom (§ 39 OZ).

27. Dovolací súd v rozsudku z 31. 03. 2022 sp.zn. 2Cdo/266/2020 špecifikoval podmienky, ktoré musia byť naplnené, aby mohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky. Prvý takýto úkon je písomná výzva banky klientovi, že je v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke. Z obsahu oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti síce sekundárne vyplýva, že žalovaní sú pre prípad porušenia v omeškaní so splatením splátky úveru, ktoré trvá viac ako 3 mesiace, avšak primárne je predmetom tejto výzvy oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru. Obsah ustanovenia § 92 ods. 8 veta prvá zákona o bankách predpokladá výlučnú a samostatnú písomnú výzvu banky, že je jej klient v omeškaní so splnením čo len časti svojho záväzku. Skrz spotrebiteľského charakteru dojednanej zmluvy o úvere nemožno prisvedčiť oznámeniu o mimoriadnej splatnosti úveru aj charakter výzvy v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách. Rovnaký právny záver je konštatovaný aj v uznesení dovolacieho súdu z 27. 10. 2022 sp.zn. 4Cdo/75/2020.

28. Dovolateľ preto dôvodne namietal, že „Výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 24. 10. 2016, ktorá je zároveň oznámením o predčasnej splatnosti úveru, obsahuje výzvu na zaplatenie dlžnej časti zosplateného úveru, pričom v odvolacom konaní sa preukázalo, že tento právny úkon je neplatný z dôvodu jeho rozporu so zákonom, a teda žalovaný fakticky nemohol byť vyzvaný v roku 2016 na úhradu zostávajúcej časti úveru s ohľadom na jeho konečnú splatnosť, ktorá nastala až 25. 10. 2018, ako aj to, že „Upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 28. 09. 2016 predchádzalo „Výzve na úhradu dlžnej sumy“, pričom deklarované omeškanie malo byť v celkovej výške 857,92 eura, ktorá suma zahŕňovala aj neoprávnený nárok právneho predchodcu žalobkyne v časti úrokov a poplatkov, pričom v oprávnenom rozsahu bola uhradená zo strany žalovaného v roku 2016, a teda žalovaný s jej úhradou v dobe postúpenia pohľadávky nebol v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní.

29. Odvolací súd dospel k nesprávnemu právnemu záveru, keď uzavrel, že zákonné podmienky pre platné postúpenie pohľadávky banky voči žalovanému podľa ustanovenia § 92 ods. 8 o bankách splnené boli, ich splnenie bolo preukázané, zmluva o postúpení pohľadávok je platná a žalobca je vo veci aktívne legitimovaný subjektom, keď za výzvu banky považoval listinu označenú ako „upozornenie na splatenie dlžnej časti úveru“ zo dňa 28. 09. 2016, napriek tomu, že neboli splnené podmienky na postup právneho predchodcu žalobcu podľa § 565 v spojení s § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, a to z dôvodu, že žalovaný v danom čase nebol v omeškaní viac ako 3 mesiace, keď za rozhodujúce považoval, že súčasťou uvedenej listiny bola aj výzva na úhradu dlhu žalovaného v lehote 15 dní po doručení výzvy; a rovnako tak listinu „výzva na úhradu dlžnej sumy“ zo dňa 24. 10. 2016, napriek

tomu, že jej obsahom bol aj právny úkon zosplatnenia úveru, ktorý bol posúdený ako neplatný, táto obsahuje tiež aj výzvu na zaplatenie dlhu v lehote 10 dní od jej doručenia.

30. Vec prejednávajúci senát poznajúc vlastnú rozhodovaciu činnosť si je vedomý rozhodnutia z 27. septembra 2023 sp.zn. 9Cdo/165/2022, v ktorom dospel k čiastočne iným právnym záverom, keď skonštatoval, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu, že vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, pričom výzvou v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť aj oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru za predpokladu, že dlžník mal objektívnu možnosť oboznámiť sa s obsahom takéhoto adresovaného jednostranného právneho úkonu (§ 45 ods. 1 OZ). Vznikla preto otázka povinnosti vec predložiť na rozhodnutie veľkému senátu v zmysle § 48 ods. 1 CSP. Dovolací súd napokon dospel k záveru, že táto povinnosť mu v danej veci nevznikla, poukazujúc pritom na dôležité rozdielne skutkové i právne okolnosti prejednávaných sporov.

30.1. V konaní sp.zn. 9Cdo/165/2022 bolo rozhodujúce posúdenie, či vo výzve podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách musí banka klienta informovať o možnosti postúpiť pohľadávku na tretiu osobu, keď dovolateľ namietal, že postupca (banka) nebol v prípade splnenia zákonných podmienok povinný upozorňovať a informovať dlžníka na skutočnosť, že po márnom uplynutí lehoty na zaplatenie dlhu bude oprávnený postúpiť pohľadávku na inú osobu, nakoľko zo znenia ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách mu takáto povinnosť ako banke ani nevyplyva. Dovolací súd v tomto rozhodnutí uzavrel, že ak banka klienta/dlžníka písomne vyzve na úhradu presne špecifikovanej konkrétnej sumy pohľadávky, možno takúto písomnosť považovať za výzvu pred postúpením, od ktorej doručenia musí uplynúť aspoň 90 dní a následne možno pohľadávku postúpiť, pretože dlžník bol upozornený na omeškanie s úhradou jeho peňažného záväzku, pričom z výzvy na zaplatenie nemusí výslovne vyplývať, že ak dlžník sumu neuhradí, veriteľ pristúpi k postúpeniu pohľadávky, musí z nej však byť bez akýchkoľvek pochybností zrejماً konkrétna špecifikácia pohľadávky, ktorú má dlžník uhradiť. V tomto konaní teda nebolo sporné, že dlžník bol v omeškaní s konkrétne špecifikovanou časťou pohľadávky voči banke.

30.2. Na rozdiel od toho v konaní sp.zn. 9Cdo/90/2023 bolo rozhodujúcou skutkovou okolnosťou to, že žalobkyňou predložené výzvy na zaplatenie pohľadávky banky voči žalovanému boli posúdené ako neplatný právny úkon, nakoľko neboli splnené podmienky zosplatnenia úveru, preto ani špecifikované sumy záväzku dlžníka voči banke nezodpovedali skutočnosti, a teda obsah výzvy neobstál predovšetkým z materiálneho hľadiska.

30.3. Napokon, povinnosť predložiť vec veľkému senátu nevzniká ani vtedy, ak senát nasledujúc ustálenú rozhodovaciu činnosť dovolacieho súdu sa dostáva do rozporu s právnym názorom ojedinele vysloveným v inom rozhodnutí senátu, ktorý túto ustálenú rozhodovaciu činnosť nenasledoval a ani predpísaným spôsobom neinicioval jej zmenu (práve predložením veci veľkému senátu), k tomu por. napr. rozsudok Najvyššieho správneho súdu z 24. februára 2022 sp.zn. 1Vs/1/2021.

31. Vzhľadom na to, že dovolaním napadnutý rozsudok (v riešení otázky naplnenia predpokladov pre postúpenie pohľadávky na žalobkyňu, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu) spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP), dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil (§ 449 ods. 1 CSP) a vec mu vrátil na ďalšie konanie (§ 450 CSP) s tým, že náprava zrušením rozhodnutia odvolacieho súdu je v tomto prípade možná i postačujúca (§ 449 ods. 2 CSP).

32. Ak bolo rozhodnutie zrušené a ak bola vec vrátená na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, súd prvej inštancie a dovolací súd sú viazané právnym názorom dovolacieho súdu (§ 455 CSP). Ak dovolací súd zruší rozhodnutie a ak vráti vec odvolaciemu súdu alebo súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, rozhodne tento súd o trovách pôvodného konania a o trovách dovolacieho konania (§ 453 ods. 3 CSP).

33. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.